

AK-29

Zvláštní příloha čísla 12. : In der Dammrung des Morgens.....Jezdci z Apokalypsy
Autor . Cháb

V ranním šířání In der Dammrung des Morgens

Nad modrou budovou v ranním šířání rozkládal se jdoucí muž. Před ním nekonečná doba dvanácti hodin. V ranním šířání nacvičoval si muž klamně úsměvy zahrabávající stádo zákazníků lačnicích po dřevotřískovém nábytku do tenat jakési spokojenosti. Cvičil si sám pro sebe. Úsměv a krok. Krok a úsměv. Bylo nám potěšením. Přijďte zas. Klamněho úsměvu záblesk a kolem podrážek se při došlápnutí sráží rosa na jinovatku. Nad modrou budovou ční ranní šířání a muž jde následován vlastním stínem. Je léto. Doba uzrávání a prázdninových lásek.

Dalo by se říct, že za přepážkou je milo. Před mužem je obrazovka počítače, klávesnice. Několik tužek. Bazmek na krájení hotovosti z kreditní karty. Před přepážkou stojí dehonestace ve formě ženy. Půl hodiny po otvírací době muž uslyšel slovo kretén. Padlo jeho směrem. Muž se usmál. V levém koutku měla kousek zeleného něčeho. Snad zarůstá mech, napadlo ho. Měl chuť ji na to upozornit. Nebo jen natáhnout ruku a s vítězoslavným úsměvem jí zelené něco setřít prstem. Pomoci tomu bezmocnému zákazníkovi. Ano, souhlasím s vámi. Bezvýhradně. Zcela. Naše společnost je výhradním dovozcem štěstí do vaší domácnosti. Ale ano, Ikea je vaším domovem. Vlichotit se do záhybů vzteklé zákaznice. Mluvil k zelenému něčemu, nemohl jinak. Snad pozůstatky lidské fascinace jinakostí. Žena byla nepříjemně konkrétní. Muž odpovídal strojeně, naučeně. Omlouval se za společnost, která ho živila tím, že z něho dělala kašpárka. Stal se společností. Jak jednoduše přizpůsobil svou osobnost tím, že ji doslova odosobnil. Na školení ho neučili styku se zákazníky. Učili ho nebýt sebou. Vzdát se sama sebe pro dobro všech. Pro dobro samotné Ikey. Té Ikey. Dobré a dokonalé.

Slovy jí hladil, když slovy ho mlátila.

Duši jí objímal, když duši mu klátila.

Polibkem těšil ji, když zuby ho na cáry rvala.

Jemně jí zajel do útrob, když ona znásilňovala.

Přeju vám příjemný den, usmál se společností Ikea. Rozprodat neprodejný šmuk. Dveře, které se při sebemenší hádce uraženě rozpadají na tisíce částí. Skříně, kde k saku a čepici přidá se prasátko plné pěti korun a rozkládají se jako idea mezinárodní solidarity v kroužku zapálených humanistů. Kamkoliv padne pohled, tam je obličej plný ošizeného domova, který stál jen na kolících slibů a rychlého flikování. Je nás moc, pomyslet si. Nadávat, že poctivost v řemesle už se nepěstuje, protože tovární výroba zahalila veškerou solidnost svou falší.

Lesklou a tak lákavou, ale přesto falší.

Nad ženou se vznášela definice ženy. Odér uměle vytvořeného testosteronu, který se jí vloudil do krevního řečiště. Plula davem lidí. Za ní jezdcí novodobé apokalypsy. Dnešní den zahájila v nedbalkách přitisknutá k polštáři. Neplakala, to už dnešní ženy nedělají. Plánovala si den. Odškrtávala si položky v denním programu. Zmínka o ranním šířání, které se pokoušelo prorazit panenskou blánu rolet v okně, tam nebyla. Rozkurvit se v bytě a dokurvit až v Ikee. Lehla si do dnešního dne, aby se mohla probudit obohacena o krásu pomíjivosti. První z jezdců apokalypsy se usmál do svých licoměrných knírů. Nadzvedl nepatrně klobouk na kterém stálo Marnost. Žena se vtělila do jeho náruče. Oblepila ho pažemi, hlavu položila na jeho rameno a bolestně si nechala uhryznout vlastní existenci. Vynořila se nalíčena v dokonale padnoucím haděrku, který dokonale přimknul k těžce vypracovaným liniím. Před domem jejím směrem obdivně hvízdnul jakýsi dělník. Žena na oko pohoršená roztáhla rty do

úsměvu. Kdyby, kdyby jen teď na chvíli, zastavit se, obrátit a pozvat ho nahoru. Trvalo by to půl hodinky, chvilka, žena zaváhala, co jí uteče, nic. Zastavila se a otočila hlavu. Už tam nestál, šel ulicí dál. Žena uvažovala jak muže upozornit na své rozhodnutí a za zády si s Marností potřásl rukou další jezdec novodobé apokalypsy, Chtíč. Přiložila prsty k ústům a pískla. Nehodí se pískat jako nějaký pasák ovcí, aspoň ne na dámu, ale odložila všechny zábrany stranou. Chtěla si zašukat. Jednoduchá rovnice, pokud chce a má s kým, tak ať se zařídí dle svého. Jakkoliv.

Dělník se obrátil a překvapeně na ni zíral. Vyrasila k němu.

„Tak jdeme mladej,“ řekla a chytila ho za rukáv.

„Kam, slečno?“

„Slečno, jak pěkné, milé,“ pousmála se. „Ke mně do bytu. Na chvilku, jen co se svlékneme a pořádně si užijeme. Pak zase půjdeme po svých.“

„Ale slečno.“

„Jdeme.“

Zabouchla dveře. Stál tam, neschopen pohybu. Svlékla mu triko, nebránil se, rozepla kalhoty, nebránil se, při slipech trochu zaprotestoval, ale bez úspěchu. Stál před ní nahý. Kriticky si ho prohlížela.

Krasavec, projelo jí myslí. Vyklouzla ze šatů a nasměrovala ho do postele.

Orální sex j byl po příjemný. Snažil se. Rozvášnil ji kvalitně. Teď honem, pojmout tu mužskou sílu do sebe, mít ji v sobě, doba chce teď jen samé muže, na ženskost nebere zřetel, však feminismem jsme dosáhli kýženého cíle. Vyhubit ženskost. Přitáhla ho k sobě.

„Pojď do mě, rychle.“

Natáhla ruku a nahmatala scvrklý šourek povlávající nad prostěradlem.

„Promiň,“ řekl dělník, „ještě se mi to nikdy nestalo,“ vymlouval se, „nikdy v životě,“ bylo cítit, že těchto výmluv už mu z úst vyšlehlo nekonečné množství.

Znechuceně ho odstrčila.

„Vypadni,“ zaznělo jí z úst. Oblékl se, utekl, masturbací se dohnala do jakési spokojenosti a ve sprše přemýšlela nad skutečností, že muži jsou slaboši, neskuteční, nekoneční.

Půl desáté ráno obléklo ženu zpět do šatů. V objetí iracionality se vymanila z vlastního bytu a ocitla se před vchodovým průčelím Ikey, té Ikey, dokonalé, štěstí do domácnosti nosící a výhradní právo na to mající.

Usedla ke stolečku se snídaní. Obsluha byla nevrlá a netýkavá. Žena zakusovala snídani vztekem, který jí dostrkal až před zákaznické centrum, kde si trochu ulevila řevem. Muž před ní byl úlisný, skloněný, slizký, ohavný.

Odcházela uspokojena, muž se za ní díval a hořekoval nad skutečností, že i takového člověka by dokázal svým způsobem milovat. Milovat, pojem z čítanek, ne milovat ve smyslu milovat, ale milovat ve smyslu ošukat. Byla ohavná, byla doslova zrůdná, ale v té své zrůdnosti tělesně dokonalá. Sledoval odcházející poprsí, sledoval odcházející vagínu, neviděl člověka, nechtěl ho ani vidět, pozvracel by se. Před ním byly čtyři hodiny bez možnosti odejít na záchod, bez možnosti utéct se k cigaretě, té poslední kotvě lidství, která má ještě moc zahalit mlhou to celospolečenské kvílení větší efektivitě, ráznější atraktivitě.

Před ním se rozklenula další zoufalec tvrdě vyžadující vyskladnění rohové skříně. Zadal impuls do počítače, který minul nepatřičně postávajícího zaměstnance dopravní služby a dorazil k vyskladňovacímu komandu právě v okamžiku, kdy ho mýjela žena, která si v duchu projížděla seznam položek k nákupu. Před sebou tlačila, jako Sisyfos svůj kámen, nákupní vozík bez možnosti dobrat se cíle. Projížděla mezi vystaveným zbožím a lačnou rukou se po něm natahovala. Zpoza rohu vyšel další z jezdců novodobé apokalypsy, Nevkus, který vysekl šaškovské pukrle a jal se líbat ženě ruce, které s nelíčenou radostí odesílaly do mozku informace vyvolávající stav snad až orgasmický. Plytkost situace naznačoval poslední z jezdců apokalypsy jehož jméno hyzdilo každou druhou položku resortu Ikey, té Ikey,

dokonale, ach, tak perfektní Ikey. Akce. Čtvrtý jezdec apokalypsy, té pohříchu novodobé, se zahryzl do očíh bulev ženy a rozežral i ten zbytek mozku, který se vyděšeně choulil za obludnou sekcí libida. Žena se přehrabovala v lampičkách. S jistou nechutí seškrábla nehtem z jedné kus barvy. Lampičku do rukou vzala stařena, strčila ji do košíku a vydala se k pokladnám. Zaplatila. Za kasami na ní čekal manžel. Všiml si škrábance a poslal manželku do zákaznického centra, kde se jí ujal muž, který jí vrátil peníze a lampičku dal na odpis, kde jí znehodnocenou opět zhodnotí a pođíval se za odcházející stařenou. Staroba, jak se něco takového nehodí. Proč takové lidi nepozavírají, jsou-li to ještě lidé. Ale ano, nějak je v lidstvu zakódováno, že se má ke stáří chovat s úctou, ale jak dlouho to ještě vydrží. Takové nepřístojnosti. Uběhly dvě hodiny z dvanácti, nekonečno se o kousek, nepatrný, zkrátilo. Den je klidný. Všední. Muž kromobyčejně znuděný a nadmíru nudný.